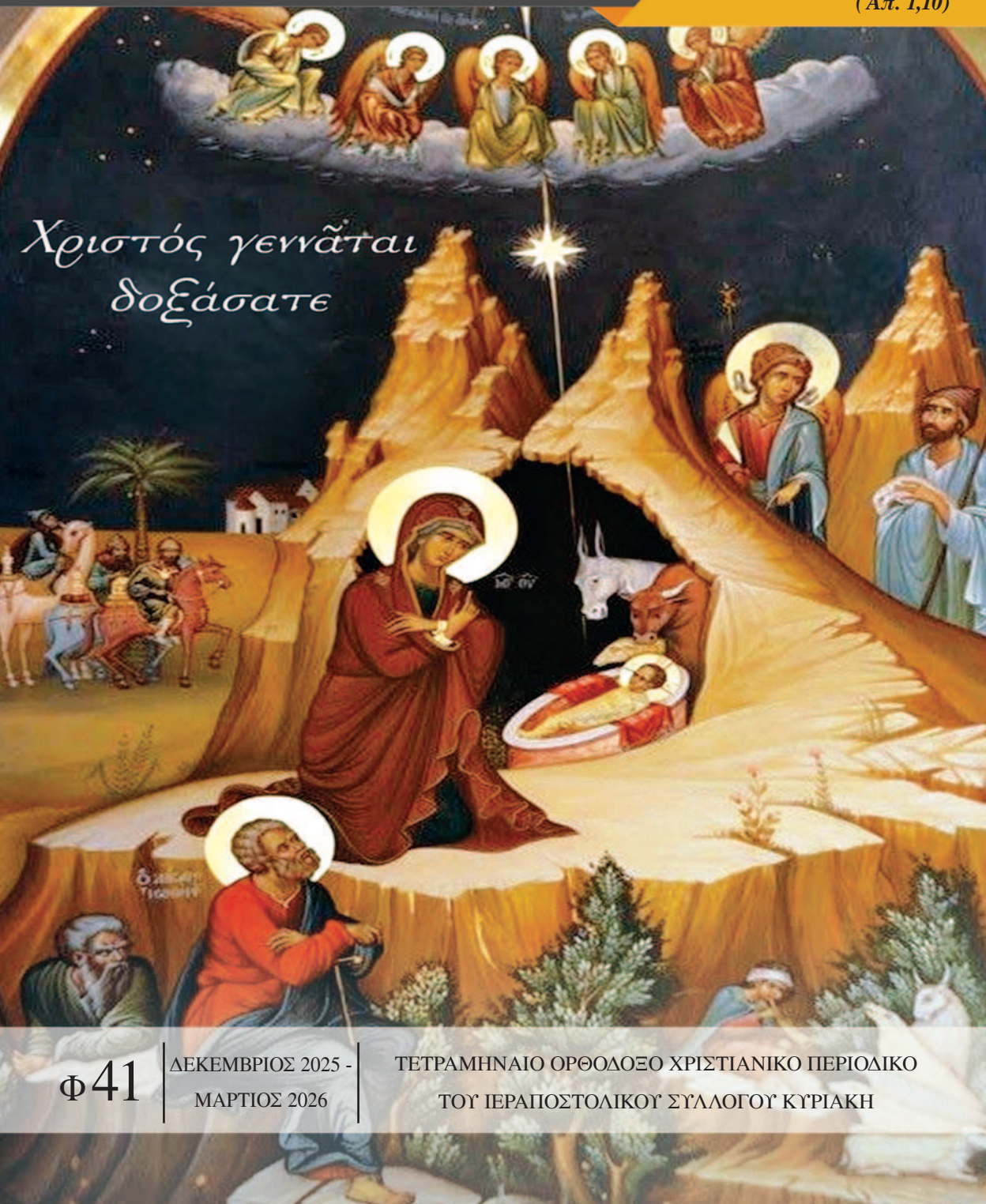

ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν
Πνεύματι ἐν τῇ
Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ
ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου
μεγάλην ὡς σάλπιγξ»
(Ἀπ. 1,10)

Χριστὸς γεννᾶται
δοξάσατε

«ΚΥΡΙΑΚΗ»

**Τετραμηνιαίο Όρθόδοξο
Χριστιανικό Περιοδικό,
ιδιοκτησία του όμωνύμου
Ίεραποστολικού Συλλόγου**

Όδός Β' πάροδος Ειρήνης 2, 60100
Κατερίνη, τηλ: 2351022183.
E-mail: info@iskiriaki.com.
Διαδίκτυο: http://www.iskiriaki.com

**Έτος Ι', Άριθ. Φύλλου 41
Δεκέμβριος 2025 - Μάρτιος 2026**

Υπεύθυνος Σύνταξης:
Άβρααμ Σαλασίδης

Έκδότης:
Ίεραποστολικός Σύλλογος «Κυριακή»

Σελιδοποίηση - Έκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Μέλισσα»
Άσπροβάλτα, τηλ. 2397023313
melissa@melissaprint.com
graphics.melissa@gmail.com

Έτήσια συνδρομή: 5 Εύρώ.
Ταχυδρ. Άποστολή
Έσωτερικού: 11 Εύρώ.
Ταχυδρ. Άποστολή
Έξωτερικού: 13 Εύρώ.

Άρ. Λογαρ. Τράπεζας Πειραιώς:
6229-151566-056 EUR

IBAN:
GR9201712290006229151566056
Δικαιούχος: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟ-
ΣΤΟΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η Σύνταξη	3
Τò Φώς που ανάβει στις καρδιές μας	4
Πολλά ή αιώνια;.....	6
Ο χρόνος που χάσαμε.....	
Οί Έλληνικές γιορτές	
και τὰ άγνά έθιμά μας	10
Η ψυχρή Φιλανθρωπία.....	12
Η κοπέλα με τò κόκκινο κασκόλ.....	15
Η φωνή τής καρδιάς.....	18
Τὰ έρωτήματα.....	20
Οί θλίψεις και οί δοκιμασίες	
στην ζωή μας	22
Ποιός φταίει για τὰ δεινά;.....	25
Άπό τήν πέννα τών άναγνωστών μας	26
Άπόψεις – Σχόλια στην Έπικαιρότητα....	28
Άπό τics δραστηριότητές μας.....	30

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ καὶ ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ ἀναγνώστες τῆς «Κυριακῆς».

Ἐφτασαν τὰ Χριστούγεννα, ἡ ἡμέρα τοῦ ἀσύλληπτου μυστηρίου τῆς θείας σαρκώσεως. Ἑορτὴ καὶ πανήγυρις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ὁρατοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου κόσμου εἶναι τὰ ἅγια καὶ κοσμοσωτήρια Χριστούγεννα.

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβει αὐτὴ τὴν ἄπειρη καὶ ἀνεξιχνίαστη μεγαλοσύνη Του. Δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε μὲ τὰ χοϊκά μας μάτια τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἄκρα ταπείνωσή Του, νὰ παίρνει δούλου μορφή γιὰ νὰ δωρίσει στὸν ἀνθρωπο τὴν ἄνοδό του στὸν Θεό.

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη μᾶς ἡμέρας, εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς μας καὶ τῆς εἰρήνης μας. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς ταπεινὰ διάκονοι Του «δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος Θεοῦ Λόγου» καλούμεθα ὄχι μόνον νὰ περιορισθοῦμε στὴν προσωπικὴ βίωση τοῦ ἐκστάτου γεγονότος τῆς Γέννησης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδηλώσουμε τὴ μυστικὴ χαρὰ μας, μὲ πολλὴ ταπείνωση, καὶ στοὺς ἀδελ-

φοὺς μας.

Συγχρόνως νὰ ἐπιβεβαιώνουμε αὐτὴ τὴ χαρὰ μὲ τὴν ἐμπρακτὴ ἀγάπη, ἰδιαίτερα πρὸς τοὺς φτωχοὺς καὶ πάσχοντες.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Βρισκόμαστε στὴν αὐγὴ τῆς νέας χρονιάς.

Ἄς κάνουμε τὸ νέο ἔτος, χρονιά τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς. Τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν ὑπολογίζει κόστος καὶ τῆς προσφορᾶς ποὺ χαρίζει ζωὴ. Ἄς θυμόμαστε ὅτι στὶς πιὸ ἀπλές μας πράξεις —σὲ ἓνα πιάτο φαγητό ποὺ δίνουμε, σὲ ἓνα χαμόγελο ποὺ προσφέρουμε, σὲ ἓναν λόγο παρηγορίας ποὺ ψιθυρίζουμε— βρίσκεται τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχόμαστε καλὰ Χριστούγεννα καὶ ὁ χρόνος ποὺ θὰ ἔρθει νὰ εἶναι εὐλογημένος γιὰ τοὺς ἀναγνώστες καὶ συνεργάτες τῆς «Κυριακῆς» καὶ γιὰ τὸν κόσμον ὅλο. Νὰ γίνῃ τὸ 2026 ἓνα νέο ξεκίνημα πνευματικῆς καρποφορίας. Νὰ γίνῃ μιὰ χρονιά ὅπου κάθε καρδιά θὰ γίνῃ δοχεῖο θείας χάριτος καὶ κάθε ζωὴ θὰ γίνῃ ὕμνος δοξολογίας.

Ἡ Σύνταξη

Τὸ Φῶς ποὺ ἀνάβει στὶς καρδιές μας

*Ἐπίσκοπος Τολιάρας καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης,
Πρόδρομος*

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ στιγμή πὺν ὁ οὐρανὸς σκύβει χαμηλὰ γιὰ νὰ ἀγκαλιάσει τὴ γῆ. Μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, σὲ μιὰ ταπεινὴ φάτνη, ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, φέρνοντας τὸ φῶς τῆς ἀγάπης Του στὸν σκοτεινὸ κόσμον μας. Τὸ Βρέφος στὴ φάτνη δὲν εἶναι ἀπλᾶ μιὰ εἰκόνα γλυκύτητας· εἶναι τὸ θαῦμα τῆς σωτηρίας

μας, ἡ ἐκπλήρωση τῆς θεϊκῆς ὑπόσχεσης ὅτι ὁ θάνατος καὶ ἡ ἁμαρτία δὲν ἔχουν τὸν τελευταῖο λόγο.

Αὐτὴ ἡ ταπεινὴ γέννηση μᾶς θυμίζει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐπιλέγει τὸ μεγαλεῖο τοῦ κόσμου γιὰ νὰ φανερωθεῖ, ἀλλὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν καρδιά πὺν ξέρεῖ νὰ ἀγαπᾷ. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται ὄχι μόνο νὰ ζήσει ἀνάμεσά μας ἀλλὰ

νὰ σηκώσει τὶς δικές μας πληγές, νὰ δώσει φῶς ἐκεῖ πὺν ὑπάρχει σκοτάδι καὶ ἐλπίδα ἐκεῖ πὺν ὑπάρχει ἀπόγνωση.

Τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων εἶναι βαθὺ καὶ ἀπλό: ἀγαπᾶτε. Ἀγαπᾶτε χωρὶς ὅρια, χωρὶς διακρίσεις, χωρὶς νὰ περιμένετε ἀντάλλαγμα. Ὅπως Ἐκεῖνος πὺν ἔδωσε τὸν ἑαυτὸ Του γιὰ ὅλους. Ὅπως Ἐκεῖνος πὺν ἦρθε γιὰ νὰ ζήσει δίπλα στὸν φτωχό, τὸν ξένο, τὸν ἀμαρτωλό.

Μᾶς καλεῖ αὐτὴ ἡ γιορτὴ νὰ δοῦμε τὸν κόσμον μὲ ἄλλα μάτια. Νὰ δοῦμε στὸν πλησίον μας τὸν Χριστὸ πὺν ἀναζητᾷ καταφύγιο. Νὰ μοιραστοῦμε τὴν ἀγάπη μας μὲ ἐκείνους πὺν τὴν χρειάζονται περισσότερο: τοὺς πεινασμένους, τοὺς μοναχικούς, τοὺς πονεμένους. Γιατί τότε εἶναι πὺν ὁ οὐρανὸς ἀγγίζει τὴ γῆ· ὅταν ἀνοίγουμε τὴν καρδιά μας καὶ ἀφήνουμε τό φῶς τῆς φάτ-

νης νὰ φωτίσει τὴ ζωὴ μας.

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι μόνο μιὰ γιορτὴ, εἶναι μιὰ πρόσκληση. Μιὰ πρόσκληση νὰ γίνουμε φορεῖς τοῦ φωτός Του. Νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη, ὅπως Ἐκεῖνος πὺν γεννήθηκε γιὰ νὰ μᾶς σώσει.

Ἄς ἀφήσουμε, λοιπόν, τὸ Βρέφος στὴ φάτνη νὰ γεννηθεῖ καὶ στὴ δική μας καρδιά. Ἄς γίνουμε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια Του στὸν κόσμο, ὥστε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ τῶν Χριστουγέννων νὰ μὴ μείνει μόνο μιὰ ἀνάμνηση, ἀλλὰ μιὰ ζωντανὴ πραγματικότητα.

Καὶ τότε, μέσα ἀπὸ τὴν ταπεινὴ μας προσφορά, θὰ καταλάβουμε τὸ βαθύτερο νόημα αὐτῆς τῆς θεϊκῆς νύχτας: ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησε τόσο, ὥστε μᾶς χάρισε τό Φῶς Του, γιὰ νὰ μὴ βαδίζουμε ποτὲ ξανὰ στὸ σκοτάδι.

Πολλά ἢ αἰώνια;

(†) Στεργίου Ν. Σάκκου

«Χρόνια πολλά»,
μιὰ εὐχή πού πληθω-
ρικά ἀκούγεται στήν
ἀρχή τοῦ νέου ἔτους –καί
ὄχι μόνο- σέ ὅλα τὰ πλάτη καί
μήκη τῆς γῆς. Διατυπωμένη προ-
φορικά σέ ποιητικό ἢ πεζό λόγο
ἢ γραπτά μέ ἀπλά ἢ καλλιγρα-
φικά γράμματα, σέ μιὰ κόλλα
χαρτί ἢ σέ κάρτες ἐντυπωσιακές,
σέ διάφορα ἐντυπα ἢ σέ ἡλε-
κτρονική μορφή, προβάλλει
μέσα ἀπό τίς δύο λέξεις της τόν
κοινὸ πανανθρώπινο πόθο, τὴν
δίψα μας γιὰ ζωή. Καθὼς δια-
χέονται ἀκόμη γύρω μας οἱ
ἀπόηχοι τῆς ἐορταστικῆς ἀτμό-
σφαιρας ταιριάζει νὰ ἀποτολ-
μήσουμε ἓνα σχολιασμὸ στὸ νόη-
μα τῆς εὐχῆς.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τί σημαίνει
αὐτὸ τὸ «χρόνια πολλά»; Πόσα
εἶναι τὰ πολλά χρόνια πού εὐχό-
μαστε; Δὲν χορταίνουμε οὔτε
μέ ἑκατὸ οὔτε μέ χίλια χρόνια,
διότι εἴμαστε πλασμένοι γιὰ τὴν
αἰωνιότητα. Κι ἂν ὅλοι θέλουμε
πολλά, ἀτελείωτα χρόνια ζωῆς,
ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς ἀγνοεῖ ὅτι ἀργά

ἢ γρήγορα τελειώνει ἡ ζωὴ μας
σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Τὸ νέο
ἔτος, πού μέ χαρὲς καί ἐλπίδες
ὑποδεχθήκαμε, ἤδη προχωρεῖ
καί ἡ δύση τῆς κάθε μέρας μει-
ώνει τὸν χρόνο πού ἀπομένει
νὰ διανύσει ὁ καθένας μας πάνω
στήν γῆ. Ρεαλιστικὸ ὅσο καί
τραγικὸ ὀρθώνεται τὸ ἐρώτημα:
«Ποῦ πᾶς ἄνθρωπε; μέ κάθε
σου βῆμα τρέχεις γοργά-γοργά
πρὸς τὸ μνήμα». Διψοῦμε γιὰ
ζωή καί ζῶντας προχωροῦμε
καθημερινὰ πρὸς τὸν θάνατο!

Ὡστόσο, ἂν «ὁ κόσμος πα-
ράγεται (= περνᾷ καὶ φεύγει)
καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ» (Α' Ἰω
2.17), ἡ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Αὐτὸς
εἶναι «Χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς
καί εἰς τοὺς αἰῶνας» (Εβ 13,8).
Νὰ τὸ σταθερὸ σημεῖο, ἡ βάση
ὅπου μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἡ εὐχή,
γιὰ νὰ μὴν μεταβάλλεται σέ κού-
φια λόγια, γιὰ νὰ μὴν καταν-
τοῦμε ἐδαφικοὶ ἀερολόγοι ὅταν
τὴν ἐπαναλαμβάνουμε. Ὡς Θεὸς
ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι μό-
νον αἰώνιος, πού θὰ πεῖ ὅτι δὲν

ἔχει τέλος. Εἶναι καὶ αἰδῖος, δηλαδή δὲν ἔχει ἀρχή. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πνεύματα (ἄγγελοι, δαίμονες) ἔχουν ἀρχή, δὲν εἶναι αἰδῖοι, εἶναι ὅμως αἰώνιοι, διότι θὰ ὑπάρχουν πάντα.

Πλασθήκαμε «κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ». Στὸ «κατ’ εἰκόνα» κρύβεται ἡ δύναμη τῆς αἰωνιότητος, ὁ σπόρος τῆς αἰωνιότητος ποὺ ἀπὸ τὴν δημιουργία μας φύτεψε μέσα μας ὁ Θεός. Στὸ «καθ’ ὁμοίωσιν» βρίσκεται ἡ ποιότητα τῆς αἰωνιότητος, ἅν, δηλαδή, θὰ εἴμαστε μαζί με τὸν Θεὸ στὴν αἰωνιότητα ἢ χωρὶς τὸν Θεό. Χωρὶς τὸν Θεὸ σημαίνει κόλαση, ἢ, καλύτερα σημαίνει ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσλάβει τὴν ἀγαπητική παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος βέβαια εἶναι πανταχοῦ παρὼν. Ὁ Θεὸς εἶναι φῶς, ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ προσλαμβάνει

ὁ καθένας ἀνάλογα μετὰ τὴν ἐσωτερική του πνευματικὴ κατάσταση. Τοὺς πιστοὺς τοὺς φωτίζει καὶ τοὺς εὐφραίνει τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τοὺς ἀμετανόητους ἀπίστους τοὺς σκοτίζει καὶ τοὺς κατακαίει. Αὐτὸ εἶναι κόλαση! Δὲν χρειάζονται οὔτε φωτιὲς οὔτε ἄλλα βασανιστήρια. Εἶναι, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω παράδειγμα ἀπὸ τὴν αἰσθητὴ ἀνθρώπινη πραγματικότητα, ἕνα αἶσθημα σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἐνιωθε κάποιος κλεισμένος σὲ ἕνα χῶρο, ἔστω ἕνα εὐρύχωρο καὶ πλούσιο σαλόνι, ὅπου ὅμως δὲν θὰ εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἐπικοινωνήσει με κανένα ἀγαπημένο του πρόσωπο. Καὶ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κατάσταση ἀτέλειωτη, αἰώνια! Ποιὸς θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ζήσει χρόνια πολλὰ σὲ ἕνα τόσο τραγικὸ καὶ ἀκατάπαυστο μαρτύριο; Κανείς! Ἡ εὐχή μας «χρόνια

πολλά» ἀποκτᾶ περιεχόμενο, ἀποπνέει γλυκύτητα, ὠραιότητα καὶ εὐφροσύνη, ὅταν τὰ χρόνια πού εὐχόμαστε εἶναι μὲ τὸν Χριστό, μέσα στὴν δική του παρουσία καὶ χάρη. Μὲ ἀπλᾶ λόγια, «χρόνια πολλά» σημαίνει χρόνια αἰώνια.

Πολλοὶ σηκώνουν ἀδιάφορα τοὺς ὤμους ὅταν ἀκούσουν γιὰ αἰωνιότητα. Νομίζουν ὅτι εἶναι κάτι τὸ ὀμιχλῶδες καὶ ἀβέβαιο, πού θὰ ξεκαθαρίσει μετὰ τὸν θάνατο καὶ ποιὸς περμένει μέχρι τότε γιὰ νὰ βεβαιωθεί ἂν ὑπάρχει μετὰ θάνατον ζωή, ἂν εἶναι πραγματικότητα ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλαση; Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο λάθος! Ἡ αἰωνιότητα ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόσμο, ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς ἔνταξης τοῦ πιστοῦ, στὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλησία. Ὅπως μὲ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει ἡ φυσικὴ ζωή, πού τελειώνει μὲ τὸ θάνατο, ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ ζωή, πού ὀνομάζεται καὶ ἐν Χριστῷ, καὶ αἰώνια ζωή ἥ, ὅπως διαβάζουμε στὴν Ἀποκάλυψη, χιλιόχρονη ζωή. Αὐτὴ ἡ ζωή δὲν τελειώνει ποτέ,

προσφέρεται δὲ στοὺς πιστοὺς σὲ τρεῖς δόσεις:

● Τὴν πρώτη δόση τῆς αἰώνιας ζωῆς τὴν ἀπολαμβάνουμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὅταν ζοῦμε ὡς ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὴν μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μὲ τὴν προσευχή, μὲ τὴν ἐνσυνείδητη συμμετοχή μας στὰ ἱερὰ μυστήρια, μὲ τὴν ὅλη χριστιανικὴ βιοτή, πού στηρίζεται στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ θεϊκοῦ παραγγέλματος «ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν» (Ψα 33,15), ψηλαφοῦμε τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πατέρα μας, συνομιλοῦμε μαζί του καὶ χαιρόμαστε τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης του. Δὲν ἔχουμε θλίψεις καὶ πειρασμούς, ἀρρώστιες, συκοφαντίες καὶ τόσα ἄλλα κτυπήματα; Καὶ βέβαια ἔχουμε! Δὲν τὰ ἐξάλειφει αὐτὰ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ὀπλίζει ὅμως μὲ τὴν χάρη του, ὥστε ὅλα τὰ δυσάρεστα νὰ γίνονται σκαλοπάτι πού μᾶς ἀνεβάζει στὴν δόξα του, διαπιστευτήρια πού ἀποδεικνύουν τὴν συγγένειά μας μὲ τὸν ἐσταυρωμένο Κύριο. Μέσα ἀπὸ τὶς θλίψεις ὁ πιστὸς κοινωνεῖ στὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, «μεταλαμ-

βάνει τῆς ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ» (βλ. Ἑβ 12,10). Παίρνει δύναμη καὶ κουράγιο, ὥστε νὰ ἀπολαμβάνει γλυκύτερα, πιὸ χορταστικά τὴν αἰώνια ζωή.

● Μετὰ τὸν θάνατο ἀρχίζει ἡ δεύτερη δόση τῆς αἰώνιας ζωῆς. Γιὰ τοὺς λυτρωμένους, δηλαδή γιὰ ἐκείνους ποὺ μετανοημένοι καὶ ἐξομολογημένοι κλείνουν τὰ μάτια στὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο, ἡ μετὰ θάνατον πραγματικότητα εἶναι τέλεια. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν πλέον θλίψεις καὶ δοκιμασίες, ἀλλὰ μὰ συνεχῆς καὶ ἀνεμπόδιστη κοινωνία τῆς ψυχῆς μετὰ τὸν Χριστό, μετὰ τὴν Παναγία, μετὰ τοὺς ἁγίους, μετὰ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι τέλεια, ὅχι ὅμως ὀλοκληρωμένη, διότι λείπει τὸ σῶμα.

● Ἡ χαρὰ τῆς αἰωνιότητος ὀλοκληρῶνεται μετὰ τὴν τρίτη δόση τῆς αἰώνιας ζωῆς, ποὺ ἀρχίζει μετὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ τὴν τελικὴ κρίση. Τότε ὁ πιστός, ψυχὴ καὶ σῶμα ἀναστημένο, καὶ ἄφθαρτο σὰν τὸ σῶμα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ χαίρεται καὶ θὰ ἀπολαμβάνει τὴν θεϊκὴ πα-

ρουσία καὶ μακαριότητα. Ἔτσι ἐκπληρώνεται στὴν τελειότερη μορφὴ ἡ εὐχὴ «χρόνια πολλά».

Ἡ ἐκπλήρωση τῆς εὐχῆς αὐτῆς εἶναι δεδομένη γιὰ τοὺς χριστιανούς, διότι σ' αὐτοὺς παρέχει ὡς κεκτημένο δικαίωμα τὴν αἰωνιότητα. Ἀπὸ πλευρᾶς Θεοῦ, τὰ χρόνια τῶν πιστῶν εἶναι ὄχι ἀπλῶς πολλά, ἀλλὰ αἰώνια. Τὸ πόσο ἐμεῖς ἀξιοποιοῦμε αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πόσο ἐνεργοποιοῦμε, πόσο βιώνουμε τὴν πίστιν στὴν ζωὴ μας. Πόσο τῆς ἐπιτρέπουμε νὰ μᾶς ἀνοίξει τὰ μάτια γιὰ νὰ ἀποκρυπτογραφήσουμε τὴν σκοπιμότητα τῶν εὐχάριστων καὶ δυσάρεστων τῆς καθημερινότητος μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι γιὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν δόξα τοῦ Παράδεισου μᾶς ἐτοιμάζει ὁ Θεός. Ἄς συμπληρώσουμε, λοιπόν, τὴν εὐχὴ «χρόνια πολλά» μετὰ τὴν προσευχή· «Κύριε, πρόσθεσέ μας πίστη, γιὰ νὰ ζοῦμε μετὰ συνεχῆ καὶ ἀληθινὴ μετάνοια»!

Οί Έλληνικές γιορτές καὶ τὰ ἀγνὰ ἔθιμά μας

Φώτη Κόντογλου

Οἱ γιορτές οἱ δικές μας σταθήκανε πάντα θρησκευτικές καὶ γι' αὐτό εἶχανε κάποιον ἄλλο χαρακτήρα ἀπὸ τὶς γιορτές ποὺ γιορτάζουνε ἄλλα ἔθνη, προπάντων σήμερα. Σ' αὐτὲς τὶς ψευτογιορτές ξαμολιοῦνται ὅλα τὰ βάρβαρα καὶ ἐγωιστικά πάθη τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ κοιτάζει μονάχα τὴν εὐχαρίστηση τῆς σάρκα. Ἐνῶ οἱ δικές μας γιορτές, ἐπειδὴ, ὅπως εἶπα, ἔχουνε τὴ ρίζα τους στὴ θρησκεία, ἦτανε σεμνές, πνευματικές, ὥστε νὰ μὴ σκανδαλίζουνε τοὺς φτωχοὺς, ὅσο εἶναι μπορετὸ σὲ σαρκικούς ἀνθρώπους. Οἱ πλούσιοι κι οἱ νοικοκυραῖοι ἀποφεύγανε νὰ πληγώσουνε τοὺς φτωχότερους, καὶ νιώθανε τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς ζεστάνουνε καὶ κείνους, στέλνοντας κρυφὰ στὰ σπίτια τους διάφορα δῶρα, μὲ τρόπο, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ταπεινώσουνε, κι ἔτσι ἡ διαφορὰ νὰ φαίνεται ὅσο μπορούσε λιγότερη.

Ἔτσι μορφωθήκανε τὰ ἔμορφα

καὶ ἀγνὰ ἔθιμά μας, μὲ ψαλμωδίες ποὺ τὶς λένε ἀκόμα τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους καὶ στὰ σπίτια, μὲ καμπάνες, μὲ ἔμορφα αἰσθήματα, μὲ σεμνὲς διασκεδάσεις, μὲ εὐχρωστη συναναστροφή, ποὺ δένουνε μεταξύ τους τοὺς ἀνθρώπους περισσότερο, παρὰ ποὺ τοὺς χωρίζουνε. Μὰ ὁ ὕλισμος κι ὁ λύκος τῆς ἀναισθησίας μολεῦει σιγά-σιγά αὐτὲς τὶς καλὲς γιορτές μας, ποὺ πολὺ ἔμορφα τὶς παρομοιάζανε οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας μὲ σταθμοὺς γιὰ νὰ ξεκουραζόμαστε στὸν μονότονο δρόμο τῆς ζωῆς μας, λέγοντας: «*Βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόχεντος*», ποὺ θὰ πεῖ, «*Ζωὴ δίχως γιορτὴ, εἶναι σὰν τὸν μακρὸν τὸν δρόμο ποὺ δὲν ἔχει πανδοχεῖο νὰ ξεκουραστεῖς*».

Κάποιοι μοντερνοποιημένοι κάνουνε τὸν βαρὺ καὶ τὸν θετικό, τὸν κύριο ποὺ δὲν ἔχει αἰσθηματολογίες, καὶ λένε πὼς αὐτὰ εἶναι ἀναχρονισμοὶ κι ἀδιαφόρετα πράγματα. Αὐτοὶ γιὰ μένα εἶναι ξερίχια ψυχικά, πα-

γωμένες έρημιές, δίχως αγάπη, δίχως χαρά, μὰ καί δίχως πόνο. Γιατί χαρά καί πόνος εἶναι δεμένα. Οἱ τέτοιες ψυχές εἶναι πάντα νεκρά βουνά τοῦ φεγγαριοῦ. Ὡστόσο, κάτι τέτοιοι «ὀρθολογιστές» καί «θετικιστές», ξετρελαίνονται γιά κάποιες ἀνόητες ξενόφερτες φίεςτες καί γιά κάτι μοντέρνα γλέντια πού ρεζιλεύουνε τὸν ἄνθρωπο, φτάνει πού γίνονται κατὰ τὸ κοσμοπολίτικο μοντέλο πού βρίσκεται στὰ «μεγάλα κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ». Αὐτοὶ δὲν θέλουνε τίποτα ἀπὸ τὰ δικά μας, πού τὰ λένε ὅλα «βλάχικα, φτωχικά, ἀνάξια γιά ἄνθρώπους πού ξέρουνε τὸν κόσμο». Τίποτα ἑλληνικὸ δὲν βρίσκει ἔλεος στὰ μάτια αὐτῶν τῶν κουφιοκέφαλων, ἀκατάδεχτων κι ὅπως πρέπει κυριῶν, πού χοροπηδᾶνε, ὡστόσο, σὰν τρελοί, μὲ τὰ τσέρκια στοῦ λαμιό, φτάνει πού ἤρθανε ἀπ' ἔξω, ἀπὸ κεῖ «πού ξέρει ὁ κόσμος νὰ ἀπολαμβάνει τὴ ζωή»! Τί νὰ ποῦμε κι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, τὰ βλαχάκια, τὰ φτωχαδάκια, πού μᾶς νανούριζε ἡ μάνα μας μὲ τὰ παραπονετικά τραγούδια της στὴν κούνια μας, καί τώρα δακρύζουμε σὰν ἀκοῦμε τὰ τροπάρια καί τὰ κάλαντα, πού μᾶς ἐνώνουνε μὲ τοὺς ἀγαπημένους μας πού περάσανε ἀπὸ τὸν τόπο μας πρὶν ἀπὸ μᾶς;

Ἀδέρφια μου! Φυλάξτε τὰ ἑλληνικά συνήθεια μας, γιορτάστε ὅπως γιορτάζανε οἱ πατεράδες σας, καί μὴ ξεγιελέστε μὲ τὰ ξένα κι ἄνοστα

πυροτεχνήματα. Οἱ δικές μας οἱ γιορτές ἀδελφώνουν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐνώνει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μὴν κάνετε ἐπιδείξεις. «*Εὐφρανθῆτε ἐορτάζοντες*». Ἀκοῦστε τί λένε τὰ παιδάκια πού λένε τὰ κάλαντα:

«*Καὶ βάλετε τὰ ροῦχα σας, εὐμορφα ἐνδυνθεῖτε, στὴν ἐκκλησίαν τρέξετε, μὲ προθυμίαν μπεῖτε, ν' ἀκούσετε μὲ προσοχὴν ὅλην τὴν ὑμνωδίαν, καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Καὶ πάλιν σὰν γυρίσετε εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας, εὐθὺς τραπέζι στρώσετε, βάλτε τὸ φαγητόν σας. Καὶ τὸν σταυρόν σας κάνετε, γευθεῖτε, εὐφρανθεῖτε. Δῶστε καὶ κανενὸς φτωχοῦ "ὅστις νὰ ὑστερεῖται"*».

Ἀθάνατη ἑλληνικὴ φυλή! Φτωχὴ μὰ ἀρχοντομαθημένη, βασανισμένη, μὰ χαρούμενη καί καλόκαρδη περισσότερο ἀπὸ τοὺς εὐτυχισμένους τῆς γῆς, πού τοὺς μαράζωσε ἡ καλοπέραση.

Ναί, ἀδερφοί μου Ἕλληνες, χαίρετε μαζί μὲ κείνους πού χαίρουνται καί κλαῖτε μαζί μὲ κείνους πού κλαῖνε, καί σ' αὐτὴ μονάχα θὰ βρεῖτε ἀνακούφιση. Δίνετε στοὺς ἄλλους ἀπ' ὅ,τι ἔχετε. Τὸ παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἔχει κανένας ἀνάγκη, τὸ κλέβει ἀπὸ τὸν ἄλλον. «Μακάριον τὸ διδόναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν».

Ἀπὸ τὸ βιβλίο:
«*Τὸ φοβερόν μυστήριον*»

Ἡ ψυχρὴ Φιλανθρωπία

π. Δημητρίου Μπόκου

«Γιατί εἶμαι τόσο φτωχός;»
ρώτησε κάποιος ἕναν σοφό. «Γιατί
δὲν ἔχεις μάθει νὰ δίνεις», ἀπάν-
τησε ὁ σοφός. «Ἀφοῦ δὲν ἔχω τί-
ποτε νὰ δώσω!» ἀνταπάντησε ὁ
φτωχός. «Καὶ ὅμως ἔχεις κάτι νὰ
δώσεις. Μὲ τὸ πρόσωπο μπορεῖς
νὰ δώσεις ἓνα χαμόγελο. Μὲ τὸ
στόμα νὰ παρηγορήσεις ἢ νὰ ἐπαι-
νέσεις. Μὲ τὴν καρδιά σου νὰ δώ-
σεις ἀγάπη. Μὲ τὰ μάτια νὰ κοι-
τάξεις μὲ καλοσύνη. Μὲ τὸ σῶμα
σου νὰ βοηθήσεις. Στὴν πραγμα-
τικότητα δὲν εἶσαι φτωχός. Γιατί
πραγματικὴ φτώ-
χεια εἶναι μόνο ἡ
φτώχεια τοῦ πνεύ-
ματος».

Τὸ ἐνδιαφέρον σου, τὰ καλὰ
σου αἰσθήματα γιὰ τὸν ἄλλον τὰ
θάβει μόνο ἡ ἀδιαφορία. Ὅχι ἡ
φτώχεια σου. Ἡ ἀδιαφορία κα-
ταντᾷ τὴν καρδιά σου λίθινη.
Αὐτὴ καὶ μόνο ἦταν ἄλλωστε ἡ
αἰτία γιὰ τὴ μεταθανάτια καταδίκη
τοῦ πλουσίου στὴν παραβολὴ τοῦ
φτωχοῦ Λαζάρου. Ὁ Χριστὸς δὲν
τοῦ καταλογίζει καμιά ἄλλη κα-
κότητα, καμιά κακόβουλη ἐσκεμ-
μένη ἐνέργειά του. Ἐνα μόνο γε-
γονὸς λάμβανε χώρα καθημερινά:
Ὁ πλούσιος ζοῦσε «εὐφραινόμε-
νος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς». Μέρα-
νύχτα καλοπερνοῦσε, ἀγνοῶντας
παντελῶς τὸν φτωχὸ πὺν κειτόταν
στὴν πόρτα τοῦ ἄρρωστος. Ἡ ἀδιαφορία
τοῦ καὶ

μόνο ἦταν πού τόν καταβαρά-
θωσε «ἐν τῷ ἅδῃ».

Λέει ὅμως τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι
μὲ τὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ εἴμαστε
πλέον ἓνα σῶμα. Ἀφ' οὗτου βα-
πτισθήκαμε Χριστιανοί, «ἐν σῶμα
οἱ πολλοὶ ἐσμεν». Συνεπῶς, δὲν
εἴμαστε ξένοι μεταξύ μας, ἀλλὰ
«ἀλλήλων μέλη». Πῶς μπορεῖ
λοιπὸν νὰ ἀδιαφορεῖ τὸ ἓνα μέλος
γιὰ τὸ ἄλλο; Γιὰ νὰ λειτουργεῖ τὸ
σῶμα σωστά, πρέπει τὰ μέλη νὰ
εἶναι ὅλα σὲ ἄρρηκτη καὶ ἁρμονικὴ
σχέση μεταξύ τους.

Κάποιος ἅγιος ἔλεγε: «Ὁ κα-
θένας ὀφείλει τὰ προβλήματα τοῦ
πλησίον νὰ τὰ κάνει δικὰ του καὶ
σὲ ὅλα νὰ συμπάσχει μὲ αὐτόν.
Νὰ χαίρεται καὶ νὰ κλαίει μαζί
του. Καὶ μὲ τέτοια διάθεση νὰ
στέκεται ἀπέναντί του, σὰν νὰ
φορᾷ τὸ σῶμα τοῦ πλησίον καὶ
σὰν νὰ πρόκειται γιὰ τὸν ἑαυτό
του, ἂν ποτὲ συμβεῖ κάτι κακὸ σ'
ἐκεῖνον».

Αὐτὸ τὸ φρόνημα ἔκανε τὸν
Ἀββᾶ Ἀγάθωνα νὰ λέει τὰ ἀκα-
τανόητα σήμερα γιὰ μᾶς λόγια:
«Ἄν γινόταν νὰ βρῶ ἓναν λεπρὸ
καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ δικό μου
σῶμα καὶ νὰ πάρω τὸ δικό του,
εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔκανα. Γιατί
αὐτὴ εἶναι ἡ τέλεια ἀγάπη».

Ἔτσι ἦταν ὅμως οἱ πρῶτοι
Χριστιανοί. Ἦταν ὅλοι «ἐπὶ τὸ
αὐτό». Ἐνωμένοι, γεμᾶτοι ἀγάπη

μεταξύ τους. Μία καρδιά καὶ μία
ψυχὴ ὅλοι. Ὅ,τι κι ἂν εἶχε ὁ κα-
θένας, δὲν τὸ θεωροῦσε δικό του,
ἀλλὰ τὰ εἶχαν «ἅπαντα κοινά».
Δὲν ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους φτωχός,
γιατί ὅσοι εἶχαν χωράφια ἢ σπίτια,
τὰ πουλοῦσαν καὶ ἔφερναν καὶ
ἀκουμποῦσαν τὸ ἀντίτιμο στὰ πό-
δια τῶν Ἀποστόλων. Τὰ χρήματα
μοιράζονταν σὲ ὅλους, ἀνάλογα
μὲ τὴν ἀνάγκη τοῦ καθενός. Ἡ
ἀδιαφορία ἦταν κάτι ἄγνωστο γι'
αὐτούς.

Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα
αὐτὸ οἱ ἅγιοι, ὑπηρετοῦσαν πάντα
μὲ προθυμίαν τὸν πλησίον. Δὲν δί-
σταζαν γιὰ χάρη του νὰ ὑποβλη-
θοῦν σὲ ὅποιαδήποτε θυσία.

Ἕνας ἀναχωρητὴς πῆγε κά-
ποτε στὴν πόλη καὶ στὴν ἄκρη
μῆς πλατείας εἶδε ριγμένο ἓναν
ἄρρωστο. Τὸν συμπόνεσε καὶ μὲ
μεγάλῃ προθυμίᾳ τὸν συμμάζεψε.
Τὸν ἔβαλε σ' ἓνα δωμάτιο πού
νοίκιασε καὶ τὸν περιποιήθηκε.
Ἄφησε τὸ κελί του στὴν ἔρημο
καὶ ἔμεινε κοντὰ στὸν ἄρρωστο,
πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ τὸν κάνει
καλά.

Ὁ ἄρρωστος ὅμως ἐκεῖνος
ἦταν πολὺ ἀπαιτητι-
κός. Συνεχῶς
γκρίνιαζε, τοῦ
ζητοῦσε διά-
φορα καὶ τὸν
ταλαίπω-

ροῦσε ἀφάνταστα μὲ τὶς ἰδιοτροπίες του. Τοῦ ἔψηνε κυριολεκτικὰ τὸ ψάρι στὰ χεῖλη. Ὁ ἀναχωρητὴς ἔκανε μεγάλη ὑπομονή. Σκεφτόταν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ὑπηρετεῖ τὸν ἄρρωστο μὲ εἰλικρινῇ ἀγάπη καὶ αὐταπάρνηση. Πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς χωρὶς νὰ ἀλλάξει τίποτε. Συμπληρώθηκαν δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια στὴν ἴδια κατάσταση.

Ὁ ἀναχωρητὴς ἔνιωθε τὶς δυνάμεις του νὰ ἐξαντλοῦνται. Εἶχε κουρασθεῖ ἀφάνταστα ἀπὸ τὰ παράπονα καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀρρώστου. Περισσότερο τὸν πείδευαν οἱ λογισμοί. Ἔβλεπε πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ συνεχίσει ἔτσι. Ὅ,τι κι ἂν ἔκανε, ὁ ἄρρωστος δὲν ἱκανοποιούνταν μὲ τίποτε. Σκεφτόταν νὰ τὸν ἐγκαταλείψει πιά καὶ νὰ γυρίσει στὸ κελλί του, νὰ συνεχίσει τὴν καλογεριστὴ του ποὺ εἶχε ἀφήσει τόσα χρόνια.

Ἐνῶ σκεφτόταν αὐτὰ καὶ ἦταν ἑτοιμος νὰ φύγει, ὁ ἄρρωστος τὸν ρώτησε: «Φεύγεις; Μείνε ἀκόμα λίγο, σὲ παρακαλῶ! Θέλω νὰ σὲ εὐχαριστήσω γιὰ τὴν πολλή σου

ὑπομονὴ καὶ τὴ μεγάλη
θυσία ποὺ ἔκανες
γιὰ μένα, νὰ
ἐγκαταλεί-
ψεις τὴν
ἡσυχία σου

καὶ τὸ κελλί σου, γιὰ νὰ μείνεις τόσα χρόνια κοντά μου καὶ νὰ μὲ περιποιεῖσαι. Μάθε λοιπόν, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος. Εἶμαι ἄγγελος καὶ μὲ ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δοκιμάζω ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὑπομονή σου. Χαῖρε, λοιπόν, ἀββᾶ, καὶ νὰ εἶσαι πάντα εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Κύριο γιὰ τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔδειξες». Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄρρωστος ὑψώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του στὸν ἀέρα καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀναχωρητῆ.

Ἔτσι εὐλογημένοι θὰ εἶναι ὅσοι ἀκολουθοῦν μιὰ τέτοια θεοδίδακτη πορεία! Ἀλλὰ ἡ δική μας περιστασιακὴ φιλανθρωπία πὼς νὰ συγκριθεῖ μὲ τὴν ἀδιάκοπη αὐταπάρνηση τῶν ἁγίων; Ἡ ψυχὴ μας ἀδιαφορεῖ πὼς νὰ σταθεῖ μπρὸς στὴν ὀλοπρόθυμη ζεστή τους διάθεση;

Ἄς διώξουμε λοιπόν τὴν ἀκιστὴ συνήθεια νὰ θυμούμαστε μονάχα στὶς γιορτές, ἀπὸ ὑποχρέωση ἀπλῶς, τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν φτωχό. Καιρὸς νὰ σπάσουμε τοὺς πάγους τῆς καρδιάς μας. Νὰ τὴν κάνουμε περιβόλι τῆς ἀγάπης. Ἀλλιῶς, δὲν θὰ ῥθεῖ μέσα μας ποτὲ ἡ ἀνοιξη.

Στὸν πάγο δὲν φυτρώνει τίποτε.

Ἡ κοπέλα μέ τὸ κόκκινο κασκόλ

Ἀρχιμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Μεσημέρι. Δὲν τὸν ἔπιανε ὕπνος. Βγῆκε γιὰ μιὰ βόλτα στὴν αὐλὴ τῆς μονῆς. Ἐκλείσε τὴν πόρτα πίσω του καὶ τότε ἔνιωσε μιὰ ἐκκωφαντικὴ σιγὴ νὰ ἀπλώνεται στὸ χῶρο.

Ἡ αὐλὴ τῆς μονῆς εἰρηνικὴ καὶ ὁμορφὴ. Μὲ τὰ λεμονοκυπάρισσα, καθαρὴ ἀπὸ τὴν περιποίηση τῶν πατέρων, μὲ τίς ὑγρὲς πέτρες νὰ μαρτυροῦν τὸ ψῦχος καὶ τὴν ὑγρασία πού ἐπικρατοῦσε.

Ὁ ἱερομόναχος χαιρόταν τὴν ἡσυχία. Ἀκόμα καὶ τὰ πουλιὰ κάνανε διάλειμμα ἀπὸ τὴν ψαλμωδία τους.

Περπάτησε γύρω γύρω ἀπὸ τὸ περιστύλιο τοῦ κτιρίου. Τὸ βῆμα του ἀργό, ἀπολάμβανε τὴν ἡσυχία. Ὅσο πλησίαζε ὅμως τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς σὰν νὰ αἰσθανόταν ὅτι κάποιος βρισκόταν ἐκεῖ.

Ψίθυροι ἄρχισαν νὰ γεμίζουν

τὴν ἀτμόσφαιρα.

Καὶ καθὼς προσπαθοῦσε νὰ ἀφουγκραστεῖ καλύτερα, τὴν εἶδε.

Καθόταν στὸ πεζούλι τοῦ ἐξωνάρθηκα. Φοροῦσε σκουφί, ἓνα κόκκινο κασκόλ, βαριὰ ντυμένη.

Τὰ μάτια τῆς κοιτοῦσαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Λουκά τοῦ ἱατροῦ πού βρίσκεται ἐκεῖ.

Ὁ ἱερομόναχος ἔνιωσε ὅτι γινόταν ἱερόσυλος τῆς στιγμῆς τῆς. Ἐκάνε νὰ φύγει μὰ δὲν πρόλαβε.

-Πάτερ... εὐλογεῖτε. Τί φωνή; Μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία, φόβο...κουρασμένη.

-Ὁ Κύριος νὰ σᾶς εὐλογεῖ...

Τότε εἶδε καὶ ἓναν ἀκόμα ἄνθρωπο. Μεσήλικας. Τὰ γκρίζα του μαλλιά τὸν πρόδιδαν. Καθόταν λίγο παραπέρα μὲ ἓνα τσιγάρο στὸ χέρι του. Πῆγε νὰ τὸ κρῦψει, μὰ ὁ καπνὸς τὸν μαρτύρησε.

-Πάτερ, ἔχετε τὰ λείψανα τοῦ

ἀγίου Λουκᾶ ἐδῶ; Μπορῶ νὰ τὰ προσκυνήσω;

Ὁ ἱερομόναχος εἶχε κυριευθεῖ ἀπὸ τὴν φωνή της. Δὲν ἔμενε στὰ αὐτιά του. Κάθε συλλαβή, κάθε λέξη μιὰ μαχαιριά στὴν καρδιά του.

"Αὐτὴ ἡ φωνὴ κρύβει μέσα της πολὺ πόνο..." σκέφτηκε.

-Βεβαίως, ἔλατε μαζί μου νὰ τὰ προσκυνήσετε.

-Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ... ἔλα... ὁ πάτερ θὰ μᾶς φέρει νὰ προσκυνήσουμε τὸν ἅγιο Λουκᾶ!

Τὰ λείψανα ἀφημένα στὸ τραπέζι τοῦ μικροῦ ἀρχονταρικοῦ περιμέναν τοὺς δύο ἐπισκέπτες τοῦ μεσημεριοῦ.

Ὁ ἱερομόναχος μὲ τὸ πετραχήλι καθόταν δίπλα στὴν λειψανοθήκη.

Ὁ ἄνδρας βαστοῦσε τὴν κοπέλα ἢ ὁποία βράδιζε μὲ δυσκολία. Σὲ μερικά λεπτὰ κατάφεραν νὰ φτάσουν.

Ἡ κοπέλα γονάτισε μπροστὰ στὸ λείψανο. Ὁ ἄνδρας ἔκανε μίαν βαθιὰ μετάνοια καὶ προσκύνησε. Ἡ κοπέλα δὲν ἔλεγε νὰ σηκωθεῖ. Ἐκεῖ γονατιστὴ ἔμεινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

Ὁ ἱερομόναχος ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ. Κοίταξε τὸν ἄνδρα στὰ μάτια ἐκδηλώνοντας τὴν ἀνησυχία του. Ἐκεῖνος τὸν εἶδε, μὰ τὸν καθυσύχασε μὲ ἓνα νεῦμα.

Ἡ κοπέλα γονατιστὴ μπροστὰ στὴν λειψανοθήκη τοῦ ἀγίου Λουκᾶ τοῦ ἱατροῦ. Ὁ πατέρας της ὄρθιος ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω της μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Καὶ ὁ ἱερομόναχος σὰν σκιάχτρο νὰ παρατηρεῖ. Μόνο κάποιοι ψίθυροι πάλι ἄρχισαν νὰ ἀκούγονται. Ψιθυρισμοὶ προσευχῆς ἀπὸ ἓνα στόμα

ποὺ σχεδὸν ἀκουμποῦσε τὴ γῆ.

Ἡ κοπέλα σηκώθηκε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ πατέρα της μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Τὰ χεῖλη της ἀκούμπησαν τὸν ἱερὸ λείψανο καὶ τὰ χέρια της ἀγκάλιασαν τὴν λειψανοθήκη σὰν νὰ ἀγκάλιαζαν ἓναν ἀγαπημένο...

Δάκρυα γέμισαν τὸ τζαμάκι τῆς λειψανοθήκης.

Ὁ ἱερομόναχος ἀπλᾶ κοιτοῦσε. Δὲν τολμοῦσε νὰ καταπατήσει τὴν ἱερότητα, τὴν εὐλάβεια, τὴν προσευχὴ τῆς κοπέλας μὲ κάποια κουβέντα του.

-Πάτερ, αὔριο φεύγω γιὰ τὴν Ἀμερική γιὰ μίαν θεραπεία. Ἔχω καρκίνο... οἷς παρακαλῶ νὰ μὲ διαβάσετε...

Ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν πατέρα της καὶ ἄρχισε νὰ προσπαθεῖ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ ἀρχονταρίκι.

Ἡ ἐπίσκεψή της εἶχε τελειώσει. Ἡ συνάντησή ποὺ ἐπιθυμοῦσε πραγματοποιήθηκε.

-Μά, δὲν μοῦ εἶπατε τὸ ὄνομά σας...τόλμησε καὶ ξεστόμισε ὁ ἱερομόναχος.

Ἡ κοπέλα σταμάτησε. Εἶχε τὸν ἱερέα πλάτη. Τῆς ἦταν δύσκολο νὰ γυρίσει ὅλο της τὸ σῶμα. Γύρισε μόνο τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε "Ἐλένη μὲ λένε... Ἐλένη".

Ἡ πόρτα τοῦ ἀρχονταρικοῦ ἔκλεισε καὶ ὁ ἱερομόναχος σαστισμένος προσπαθοῦσε νὰ μὴν λυγίσει. Προσπαθοῦσε νὰ μὴν δακρύσει.

Προσπαθοῦσε μὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Ὅπως καὶ ἡ κοπέλα μὲ τὸ κόκκινο κασκόλ, γονάτισε καὶ αὐτὸς μπροστὰ στὰ λείψανα. Γονάτισε συγκλονισμέ-

νος από την φωνή της κοπέλας που ήταν γεμάτη παράπονο, από τὰ βαθουλωμένα ἀτροφικά της μάγουλα, από τὰ δακρυσμένα της μάτια, από τὸ ἀσθενικὸ της σῶμα, ἀπὸ τὴν ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ...

-Πάτερ....πάτερ!! Τί κάνετε; ἀκούστηκε μία γνώριμη φωνή.

Ὁ ἱερομόναχος ἔβλεπε μπροστά του μία κοπέλα γύρω στὰ τριάντα νὰ ἔρχεται καταπάνω του.

-Πάτερ μου... ἔλεγε καὶ ὅλο καὶ πλησίαζε.

Αὐτὸς στεκόταν ἀκίνητος μὲ τὰ κλειδιά τοῦ αὐτοκινήτου του στὸ χέρι. Ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγει ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ νὰ πάει στὴν ἐνορία πού ἐξυπηρετοῦσε.

Ἡ κοπέλα ἔφτασε μπροστά του. Τοῦ φίλησε τὸ χέρι ἀλλὰ δὲν ἔμεινε ἐκεῖ. Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε στὸ μάγουλο.

Ὁ ἱερομόναχος ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν οἰκειότητα ἀλλὰ δὲν πανικοβλήθηκε.

-Χαίρετε, σὰς ξέρω ἀπὸ κάπου; Μὲ γνωρίζετε;

-Πάτερ μου, δὲν μὲ θυμάστε; ἦρθαμε γιὰ τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸν ἄνδρα μου στὴν Ἑλλάδα καὶ εἶπα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔρθω καὶ ἐδῶ.

-Μά, ποιά εἴστε; Νομίζω ὅτι μὲ περδεύετε μὲ κάποιον ἄλλο...

-Ὁχι... ἐσὺ εἶσαι αὐτὸς πὺ ἐβγαλε πρὶν 7 χρόνια τὰ λείψανα τοῦ ἀγίου Λουκᾶ καὶ τὰ προσκύνησα. Ἐσὺ εἶσαι...

Καὶ τότε... σὺν ἀστραπὴ ἀναγεννήθηκε μέσα του ἡ ἐνθύμησή της.

Τότε εἶδε ξανὰ μετὰ ἀπὸ 7 χρόνια αὐτὸ τὸ κόκκινο κασκόλ...καὶ θυμήθηκε. Τὸ φοροῦσε ὅπως καὶ τότε γύρω ἀπὸ τὸν λαϊμό της. Τὸ κασκόλ ἦταν τὸ ἴδιο, αὐτὴ ὅμως ἦταν διαφορετικὴ. Γεμάτη ζωὴ, γεμάτη ἐνέργεια, μὲ κοκκινωπὰ μάγουλα, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη εὐγνωμοσύνη, γεμάτη "εὐχαριστῶ".

Τὰ κλειδιά τοῦ αὐτοκινήτου πέσανε ἀπὸ τὸ χέρι του. Τὰ μάτια του βούρκωσαν...

-Ζεῖς...; κατάφερε νὰ πει ἀγγίζοντας τὸ κόκκινο κασκόλ της.

-Ναὶ πάτερ...ζῶ. Ὁ Ἅγιος μὲ βοήθησε, ἔκανε τὸ θαῦμα του. Πῆγα στὴν Ἀμερικὴ ἔκανα τὶς θεραπείες, ἔγινε καλὰ. Παντρεύτηκα ἐκεῖ...καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐπειδὴ σὰς συνάντησα ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι. Σὰς εὐχαριστῶ πὺ μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ συναντήσω τὸν Ἅγιο ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι...

Ἐκεῖνος μὲ τόσες ἐννοιες, τόσους ἀνθρώπους γύρω του, τὴν εἶχε ξεχάσει. Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια...

Μετὰ ἀπὸ 7 χρόνια ὅμως σ' ἐκείνη δὲν στέρεψε τὸ "εὐχαριστῶ".

Δὲν λησιμόνησε τὴν εὐεργεσία, 17 δὲν ἄφησε τὴν ἀπόσταση νὰ γίνι ἐμπόδιο γιὰ μιὰ ἀκόμα συνάντηση, δὲν ἄφησε τοὺς ψιθύρους της στὸν Θεὸ νὰ σιωπήσουν μετὰ τὴν θεραπεία της... δὲν ἄφησε τὸν χρόνον νὰ ξεθωριάσει τὸ κόκκινο κασκόλ της...

Ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς

*Ἐπισκόπου Τολιάρας
καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης,
Προδρόμου*

Βάδιζα ἀργὰ μέσα στοὺς δύσβατους, ἄνυδρους δρόμους τῆς Νότιας Μαδαγασκάρης. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε ἀδυσώπητα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, καὶ οἱ πέτρες στὸ μονοπάτι ἔκαναν κάθε βῆμα νὰ φαίνεται πιὸ βαρὺ. Δίπλα μου, ὁ μικρὸς Ντάνι, μὲ τὰ ἀθῶα μάτια του γεμᾶτα ἀπορίες, προσπαθοῦσε νὰ ἀκολουθήσει τὰ βήματά μου, παρατηρῶντας σιωπηλᾶ.

«Βλέπω πὼς κάτι σὲ ἀπασχολεῖ, Ντάνι», τοῦ εἶπα μὲ ἓνα χαμόγελο. «Θέλεις νὰ μοῦ πεῖς τί εἶναι αὐτὸ ποῦ σὲ βαρραίνει;».

Ὁ Ντάνι σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ κοίταξε τὸ ἔδαφος. «Δὲν ξέρω ποιό δρόμο νὰ διαλέξω, πατέρα;

Οἱ ἄλλοι μοῦ λένε νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ κάνουν κι ἐκεῖνοι. Μοῦ λένε πὼς ἂν δὲν τοὺς ἀκολουθήσω, θὰ χαθῶ...».

Σκέφτηκα γιὰ λίγο κι ἔσκυψα νὰ πιάσω μία πέτρα ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Τὴν κοίταξα γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὴν ἔριξα μακριά. «Κοίτα αὐτὸν τὸν δρόμο, Ντάνι. Εἶναι γεμᾶτος πέτρες, δύσκολος καὶ κάθε βῆμα πονάει. Κάποιοι θὰ σοῦ ποῦν νὰ τὸν ἀποφύγεις. Ἄλλοι θὰ σοῦ ποῦν πὼς εἶναι λάθος νὰ τὸν περπατήσεις. Ὅμως, ἄκου καλᾶ: ὁ δικός σου δρόμος δὲν εἶναι ὁ δρόμος τῶν ἄλλων».

Μὲ κοίταξε μὲ ἀπορία. «Μὰ πὼς θὰ ξέρω ποιός εἶναι ὁ δικός μου δρόμος;».

Ἐπλωσα τὸ χέρι μου καὶ τοῦ ἔδειξα τὴν καρδιά του. «Ὁ Θεὸς μιλάει μέσα μας, στὴ σιωπὴ τῆς καρδιάς μας. Ἄν μάθεις νὰ ἀκοῦς αὐτὴ τὴ φωνή, θὰ καταλάβεις τὴν ἀλήθεια ποὺ σοῦ ἀνήκει. Δὲν χρειάζεται νὰ ἀκολουθεῖς τοὺς ἄλλους, γιατί ὁ καθένας ἔχει τὴ δική του πορεία. Κάποιοι μπορεῖ νὰ σὲ παρασύρουν σὲ δρόμους ποὺ μοιάζουν εὐκολοί, ἀλλὰ κρύβουν παγίδες. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν μᾶς καλεῖ στὸν εὐκολό δρόμο, ἀλλὰ στὸν σωστό».

Ὁ Ντάνι χαμήλωσε τὸ βλέμμα του, προβληματισμένος. «Καὶ ἂν κάνω λάθος, πατέρα; Ἄν ἀκολουθήσω λάθος μονοπάτι;».

Χαμογέλασα καὶ τοῦ εἶπα ἀπαλὰ: «Ὅλοι κάνουμε λάθη, παιδί μου. Κάθε βῆμα, κάθε πτώση, εἶναι μέρος τῆς μάθησής μας. Τὸ σημαντικό δὲν εἶναι νὰ μὴ σκοντάψεις ποτέ, ἀλλὰ νὰ σηκώνεσαι κάθε φορὰ καὶ νὰ συνεχίζεις. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει στὰ λάθη μας. Μᾶς ὁδηγεῖ μέσα ἀπὸ αὐτὰ στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη Του».

Κοίταξε τὸν δύσβατο δρόμο

μπροστά μας, γεμάτο πέτρες καὶ ἐμπόδια. Φαινόταν ἀκόμα σκεπτικός, ἀλλὰ εἶδα στὰ μάτια του μιὰ μικρὴ φλόγα νὰ ἀρχίζει νὰ ἀνάβει.

«Νὰ μὴν φοβᾶσαι», τοῦ εἶπα. «Ἡ πνευματικὴ ζωὴ δὲν εἶναι εὐκολή, ἀλλὰ εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ θὰ σοῦ δώσει τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία. Ἄν ἐμπιστευέσαι τὸν Θεὸ καὶ ἀκοῦς τὴν καρδιά σου μὲ πίστη καὶ ταπείνωση, θὰ βρῖσκεις πάντα τὸν σωστό δρόμο, ἀκόμα κι ἂν φαίνεται λανθασμένος ἀρχικά. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι γεμάτος δοκιμασίες, ἀλλὰ αὐτές μᾶς φέρνουν πιὸ κοντὰ στὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς ζωῆς μας».

Ὁ Ντάνι ἔμεινε σιωπηλός, ἀλλὰ τὰ βήματά του ἔγιναν πιὸ σταθερά, ὅχι γιατί ὁ δρόμος ἔγινε εὐκολότερος, ἀλλὰ γιατί ἄρχισε νὰ ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς του. Μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, ἤξερε ὅτι αὐτὸς ὁ δρόμος, ὅσο δύσκολος κι ἂν ἦταν, θὰ τὸν ὁδηγοῦσε τελικὰ στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη.

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

Υπάρχουν ἐρωτήματα ἀπλᾶ, καθημερινά, ὅπως: τί θά φάω, τί θά πιῶ, πῶς θά ντυθῶ, τί πρόγραμμα θά ἔχω.

Υπάρχουν καί ἐρωτήματα ὑπαρξιακά, πού συγκλονίζουν τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, ὅπως: ἀπὸ ποῦ ἦρθα, ποῦ πηγαίνω μετὰ θάνατο, τί εἶναι ὁ θάνατος, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι ὁ Θεός, ὑπάρχει ἄλλη ζωή;

Υπάρχουν, ὅμως, καὶ ἐρωτήματα οὐσιαστικά γιὰ τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας τῆς νῦν καὶ τῆς μέλλουσας, ὅπως: ποιό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ μένα, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ, πῶς μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τὸν ἑαυτό μου, τὸ συνάνθρωπό μου, τὴ φύση, ὥστε νὰ ζῶ ἀληθινὰ καὶ νὰ ἐνωθῶ μὲ τὸν Θεό;

Ἡ ποιότητα τῶν ἐρωτημάτων

μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα πού θέλουμε νὰ ἔχει ἡ ζωὴ μας. Δὲν ἔχουμε ὅλοι τοὺς ἴδιους προβληματισμοὺς καὶ οὔτε πάντα τοὺς ἴδιους. Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐρωτημάτων καὶ ὄχι ἡ μόνιμη παρουσία τους στὸ μυαλό μας, εἶναι χαρακτηριστικό τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Κανένας δὲν ἀντέχει νὰ εἶναι συνεχῶς σὲ ἔνταση, ἂν καὶ ὑπάρχουν περίοδοι πού παρατηρεῖται.

Στὸ Γεροντικό διαβάζουμε γιὰ κάποιο σπουδαῖο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν ἄββᾶ Ποιμένα, γιὰ τὸν ὁποῖο ἄκουσε πολὺ ἐπαινετικά λόγια. «Κάνοντας μερικὲς μέρες πεζοπορίας στὴν ἔρημο ἔφτασε χαρούμενος στὸ κελλί του. Τὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ ἀφοῦ ἀλληλοασπάστηκαν, κάθισαν. Ἀρχισε τότε ὁ ξένος νὰ τὸν ρωτᾷ ἀπὸ τὴ

Γραφή για πράγματα πνευματικά και οὐράνια. Ὁ ἄββᾶς Ποιμὴν, ὅμως, ἔστρεψε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του καὶ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Αὐτός, βλέποντας ὅτι δὲν τὸν λάμβανεν ὑπόψη, λυπήθηκε. Βγῆκε ἔξω καὶ εἶπε στὸν ὑποταχτικό του:

- Ἀδिका ἔκανα ὅλο αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἦρθα στὸ Γέροντα καὶ αὐτὸς δὲν θέλει οὔτε νὰ μιλήσει μαζί μου.

Ὁ ἀδελφὸς πῆγε μέσα στὸ ἄββᾶ Ποιμένα καὶ τοῦ εἶπε:

- Ἀββᾶ, γὰρ ἐσένα ἦρθε ὁ σπουδαῖος αὐτὸς ἄνθρωπος, πὺν ἔχει τόση δόξα στὸν τόπο του. Γιατί δὲν μίλησες μαζί του;

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀποκρίθηκε:

- Αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ λέει πράγματα ἐπουράνια ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ γῆ καὶ λέω ἐπίγεια. Ἄν μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἐγὼ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα. Ἄν ὅμως μιᾶ γιὰ πνευματικὰ πράγματα, ἐγὼ αὐτὰ δὲν τὰ γνωρίζω.

Ὁ ἀδελφὸς βγῆκε τότε καὶ εἶπε στὸν ἐπισκέπτη:

- Ὁ Γέροντας σπάνια μιᾶ ἀπὸ τὴ Γραφή, ἀλλὰ ἂν κανεῖς τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀπαντᾷ.

Ἐκεῖνός ἐνίωσε κατάνυξη καὶ πῆγε στὸν Γέροντα καὶ τοῦ εἶπε:

- Τί νὰ κάνω ἀκόμα, ἄββᾶ, πὺν μὲ κυριεύουν τὰ πάθη τῆς ψυχῆς;

Ὁ Γέροντας τὸν κοίταξε μὲ χαρὰ καὶ ἀπάντησε:

- Τώρα καλῶς ἦρθες. Θὰ σοῦ ἀπαντήσω σὲ ὅποια θέματα θέλεις.

Ὁ ἀναχωρητὴς ὠφελήθηκε πολὺ καὶ εἶπε: πράγματι, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς δρόμος. Καὶ ἐπέστρεψε στὸν τόπο του εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ πὺν ἀξιώθηκε νὰ συναντήσῃ τέτοιο ἅγιο».

Τὸ πιὸ πάνω περιστατικὸ μᾶς δείχνει τὴν κρισιμότητα τῶν ἐρωτημάτων πὺν κάνουμε σὲ πνευματικούς πατέρες. Ἄν εἶναι θεωρητικά, ἀκόμα κι ἂν ἔχουν θεολογικὸ κάλυμμα, δὲν μποροῦν νὰ ὠφελήσουν τὴν ψυχὴ πὺν πασχίζει νὰ ζήσει. Χρειάζεται νὰ ἀγγίζον τὴν πραγματικότητα τοῦ ἑαυτοῦ μας πὺν βρίσκεται στὴν οὐσιαστικὴ ἄγνοια τῆς ὄντως ζωῆς καὶ στὰ πάθη πὺν ζεῖ ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ὁ πόθος τοῦ «ἀκοῦσαι λόγον Κυρίου», καθὼς θέτουμε κρίσιμα ἐρωτήματα ζωῆς σὲ πνευματικούς πατέρες καὶ διδασκάλους, γίνεται ἡ βάση ὥστε, πέρα ἀπὸ τίς δικές τους γνώσεις, νὰ δώσουν ἀπαντήσεις προερχόμενες ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, γι' αὐτὸ καὶ ἀναπαύουν, ἀποκαλύπτουν, σώζουν.

Οι θλίψεις και οι δοκιμασίες στην ζωή μας

ἀρχιμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Λέγει ο Γέροντας Σωφρόνιος του Ήσσεξ: «Τὸ νὰ εἶναι κάποιος χριστιανὸς σημαίνει νὰ πιστεύει στὴ νίκη ἐπάνω στὸν κόσμο καὶ τίποτα λιγότερο».

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Καὶ τὸ λέγω αὐτὸ διότι πολλές φορές παρεξηγοῦμε αὐτὴν τὴν νίκη πάνω στὸν κόσμο. Οἱ μέρες πὺν περνοῦμε ἀδελφοί μου χαρακτηρίζονται δύσκολες.

Τὰ ΜΜΕ τροφοδοτοῦν τὸ μυαλὸ μὲ πληροφορίες καὶ προβλέψεις, πὺν κάνουν τὴν καρδιά νὰ ἀγωνιᾷ γιὰ τὸ αὐριο.

Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν καὶ ἀναπνέουν μὲ τὴν ἀγωνία νὰ διαποτίζει τὴν καθημερινότητά τους. Κυριαρχεῖ μία ἀβεβαιότητα, μία σύγχυση, μία ταραχή.

Πὺς λοιπὸν ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε αὐτὴν τὴν πραγματικότητα;

Λένε κάποιοι, μὲ ἐλαφρὰ τὴν καρδιά, «δὲν θὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ πάθουμε κακό». Αὐτὴ ὅμως ἡ διαπίστωση ἐνθαρρύνει τὴν ψευ-

δαίσθηση καὶ τὴν ψεύτικη πίστη.

Τί πάει νὰ πεῖ «δὲν θὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ πάθουμε κακό»; Ἡ ἄλλοι ὑποστηρίζουν, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ εἴμαστε πλέον ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει.

Καὶ φυσικὰ, ἀδελφοί μου, ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει, ὅμως, ὄχι ὅπως τὸ ἐννοοῦν οἱ περισσότεροι χριστιανοί. Τὰ φαινομενικὰ κακὰ πὺν μᾶς ἔχουν βρεῖ δὲν σηματοδοτοῦν καὶ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ, ἀντιθέτως θὰ ἔλεγα...

Ὑποστηρίζουμε ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ νικήσει τὸ κακό, θὰ συντρίψει τοὺς ἐχθροὺς του, θὰ μᾶς βοηθήσει, θὰ μᾶς συμπαρασταθεῖ. Μὰ καλὰ, σὲ ποιὸν Χριστὸ πιστεύουμε τελικὰ, σὲ αὐτὸν πὺν θὰ ἔρθε; Ἡ σὲ αὐτὸν πὺν ἦρθε; Ὁ Χριστὸς ἀδελφοί μου ἦρθε.

Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ νικήσει τὸ κακό, ἀλλὰ τὸ νίκησε, ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς σώσει ἀλλὰ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ διαβόλου καὶ ὅμως ἐμεῖς ἐπιμένουμε νὰ πι-

στεύουμε σὲ ἕναν μελλοντικό Χριστό, τὸν ὁποῖο δυστυχῶς τοῦ προσδίδουμε καὶ κοσμικὲς ιδιότητες, τοῦ προσδίδουμε ιδιότητες καὶ πράξεις κοσμικῆς δικαίωσης ἢ ἐκδικητικῆς ἐνέργειας μέσα σὲ ἕνα δῆθεν χριστιανικό πνεῦμα.

Ὅταν λέμε ὅτι «πιστεύουμε στὸ Θεό» εἶναι σὰν νὰ λέμε «ζῶ ὅπως τὸ Θεό. Ζῶ τὴ ζωὴ Του». Ἡ ὁμολογία αὐτὴ εἶναι βαριά! Γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὴ θὰ πρέπει νὰ βιώνεται ἢ τοῦλάχιστον νὰ θέλουμε νὰ τὴ βιώσουμε καὶ νὰ προσπαθοῦμε γι' αὐτό.

Ζῶντας τὴν χριστιανικὴ ζωὴ θὰ πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ μὴν πέσουμε στὴν παγίδα τοῦ διαβόλου ποὺ μᾶς λέγει ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ὅτι ἐὰν πιστεύεις στὸν Θεό ὅλα θὰ σοῦ πᾶνε καλά, καὶ δουλειὰ θὰ ἔχεις, καὶ τὴν υἰγιὰ σου θὰ ἔχεις καὶ παιδιὰ θὰ κάνεις καὶ θὰ πετύχουν στὴν ζωὴ τους καὶ γενικὰ ἐὰν προσπαθεῖς νὰ ζεῖς ἐν Χριστῷ, ὁ Θεὸς θὰ σὲ εὐλογεῖ.

Αὐτοὶ οἱ λογισμοὶ εἶναι δαιμονικοί. Διότι βλέπετε ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν τὰ παραπάνω, καὶ ξαφνικὰ τοὺς ἔρχεται μία ἀρρώστια, ἢ κάποια ἄλλη δοκιμασία ἀμέσως ἀρχίζουν καὶ λένε ὅλα αὐτά τὰ γιατί καὶ νὰ τὰ βάζουν μὲ τὸν Θεό.

Γιατί, Θεέ μου, σὲ ἐμένα, ἐγὼ ποὺ πῆγαινα κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία; Γιατί, Θεέ μου, σὲ ἐμένα, ἐγὼ ποὺ νήστευα, ποὺ προσευχόμουν, ποὺ σὲ ὁμολογοῦσα μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους; Καὶ τελικὰ ἀπογοητεύονται καὶ πέφτουν στὴν ἀπελπισία, βλασφημοῦν καὶ τὸν Θεό ποὺ δῆθεν

πίστευαν.

Καὶ ἔρχεται ὁ Θεὸς καὶ σοῦ ἀπαντᾷ σὲ ὅλα αὐτά τὰ «γιατί»: Ναί, σὲ ἐσένα, ἀδελφέ. Γιατί ὄχι; Τί περίμενες; Νὰ δικαιωθείς κατὰ κόσμον; Περίμενες νὰ πετύχεις κατὰ κόσμον;

Περίμενες νὰ σοῦ πᾶνε ὅλα καλά κατὰ κόσμον; Περίμενες νὰ ζεῖς μέσα στὴν ἄνεση τοῦ πλούτου, τὴν υἰγία τοῦ σώματος, τὴν κοινωνικὴ κατανάλωση, τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐπιτυχία;

Ἐὰν περίμενες ἀπὸ ἐμένα ὅλα αὐτά, κακῶς τὰ περίμενες. Ἐγὼ ἄλλα πράγματα σοῦ εἶπα, «Ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος».

Οἱ πειρασμοὶ, ἀδελφοί μου, εἶναι ἀδιάσπαστο κομμάτι τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Λέγει ὁ ἅγιος Νεκτάριος: Οἱ πειρασμοὶ παραχωροῦνται γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ κρυμμένα πάθη, νὰ καταπολεμηθοῦν καὶ ἔτσι νὰ θεραπευθεῖ ἡ ψυχὴ.

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σημειώνει: Χωρὶς προβλήματα, χωρὶς συμφορές, χωρὶς ἀρρώστιες, χωρὶς λῦπες, τί θὰ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος; Θὰ τὸ ἔριχνε στὴν τρυφὴ καὶ τὴ μέθη, θὰ κυλιόταν στὸ βοῦρκο σὰν γουρουνί, θὰ ξεχνοῦσε ὁλότελα τὸ Θεό καὶ τὶς ἅγιες ἐντολές Του.

Τώρα, ὅμως, οἱ ἀγωνίες καὶ οἱ φόβοι, οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες τὸν κρατοῦν σὲ κάποια ἐργήγορση, τοῦ γίνεται σχολεῖο φιλοσοφίας, γυμναστήριο τῆς ψυχῆς.

Οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες δὲν εἶναι αἰτίες λύπης, ἀλλὰ καυχήσεως

καὶ χαρᾶς... Ἡ πίστις μας στὸν Χριστό, ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ ἀποδεικνύεται μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὴν Θεία Του Πρόνοια.

Μὴν ξεχνοῦμε ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς μας «ἔχασε». Θανατώθηκε. Πέθανε πάνω στὸ ἀτιμωτικὸ ξύλο ἐνὸς σταυροῦ. Ὁ Χριστὸς ἔχασε ἐκουσίως κατὰ κόσμον καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸν λόγο κέρδισε.

Ἔχασε φαινομενικὰ καὶ κέρδισε οὐσιαστικά. Πόνεσε ἀλλὰ μᾶς ἀνακαίνισε. Πέθανε ἀλλὰ καὶ Ἀναστήθηκε.

Ἐὰν λοιπὸν ὁ Χριστὸς μας δὲν εἶπε ὅχι στὸν πειρασμό, στὸν πόνο, στὸν θάνατο... θὰ ποῦμε ἐμεῖς;

Ἡ Ἐκκλησία, ἀδελφοί μου, ζεῖ ὅχι ἀπλᾶ μὲ τὴν ἐλπίδα ἀλλὰ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως, ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ζεῖ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ποὺ «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν».

Πλῆθος οἱ ἀνάγκες, ποῦ μᾶς περιζώνουν στὴν πορεία τῆς ζωῆς. Πλῆθος τὰ προβλήματα, ἄλλα μεγαλύτερα καὶ ἄλλα μικρότερα, ποὺ ὀρθώνονται ἀπειλητικὰ ἐνώπιον μας κάθε στιγμῇ.

Ὁ Θεὸς ὅμως λέγει: Δὲν πρόκειται νὰ σὲ ἀφήσω μόνο καὶ ἀπροστάτευτο. «Μετὰ σοῦ εἰμι ἐν θλίψει». «Ἐπικαλέσάι με ἐν ὥρᾳ θλίψεως καὶ ἐξελοῦμαι σὲ καὶ δοξάσεις με».

Μὴν ἀπογοητεύεσαι μπροστὰ στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ζήτησε τὴν

δική μου βοήθεια, λέγει ὁ Θεός, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ δυσκολία ὅταν εἶσαι ἕτοιμος.

«Ἐν τῷ κοσμῷ θλίψιν ἔξετε» εἶπε ὁ ἐνανθρωπήσας Λυτρωτὴς μας καὶ προσέθεσε: «ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκησα τὸν κόσμον».

Μὴν ἀπογοητεύεσθε, μὴν καταβάλλεσθε ἀπὸ τὴν στενοχώρια, μὴν χάνετε τὸ θάρρος σας. Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας. Ἐγὼ δὲν θὰ νικήσω τὸ κακὸ ἀλλὰ τὸ νίκησα ἤδη.

Ὅμως μὴν μοῦ ζητᾶτε εὐκολὴ ζωὴ, μὴν μοῦ ζητᾶτε καλοπέραση, μὴν μοῦ ζητᾶτε ζωὴ χωρὶς πειρασμοὺς διότι ἐὰν «μὴ πειρασμὸς οὐδὲ στέφανος».

Ἐλεγε ὁ Ὁσὶος Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης: «Συνετὸς καὶ μυαλωμένος ἄνθρωπος εἶναι ἐκείνος ποὺ ἀντελήφθη καλῶς ὅτι ὑπάρχει τέρμα τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ σπεύδει καὶ αὐτὸς νὰ θέσει τέρμα εἰς τὰ σφάλματα καὶ ἐλαττώματά του ζῶντας μὲ ταπείνωση καὶ μετάνοια, ἀντιμετωπίζοντας κάθε πειρασμὸ καὶ δοκιμασίαν σὰν εὐκαιρία πνευματικῆς προκοπῆς».

Τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων μας εἶναι γεμᾶτα πειρασμοὺς, δοκιμασίες. Ὅλοι οἱ ἅγιοι χάσανε κατὰ κόσμον καὶ κέρδισαν κατὰ Θεόν.

Σ' Αὐτὸν τὸν Χριστὸ νὰ πιστεύουμε ἀδελφοί μου, στὸν Ἀληθινὸ Θεὸ ποὺ δὲν μένει σὲς μικρότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀλλὰ μᾶς ζητᾶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε μὲ ἐμπιστοσύνη διὰ τῶν δοκιμασιῶν στὴν Χώρα τῶν Ζόντων, στὴν Οὐράνια Βασιλεία Του.

Ποιός φταίει για τὰ δεινά;

Αγίου Σωφρονίου Σαχάρωφ

Εδῶ ἔγκειται ἡ τραγωδία τῆς ἐποχῆς μας: ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ ἀνθρωπότητα καταλογίζει εὐθύνες στὸν Θεὸ γιὰ τὰ κακὰ ποὺ μαστίζουν τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ χριστιανὸς ξεκινᾷ νὰ γνωρίσει τὸν Θεό, θέλοντας νὰ βγάλει ὁ ἴδιος ἀπόφαση γιὰ τὸ ἂν τελικὰ τὸ φταίξιμο ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον ἢ στὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων....

Δὲν φτάνει μόνο νὰ βγαίνει ἡ προσευχή ἀπὸ τὰ χεῖλη μας. Ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία νὰ ἀγαπᾶμε Ἐκεῖνον ποὺ ἐπικαλούμαστε.

Ὅμως τὴν ἀγάπη αὐτὴ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν νοιώσουμε, ἂν ἐπιναλαμβάνουμε μηχανικὰ τὴν προσευχή ἢ ἔστω ἂν αὐτοσυγκεντρονόμαστε. Ἄν δὲν ἀγωνιζόμαστε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις νὰ φυλάσσουμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου, τότε ἐπικαλούμαστε τὸ ὄνομά Του ἐπὶ ματαιῶφ. Ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς λέει ξεκάθαρα ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσφέρουμε τὸ ὄνομά Του χωρὶς νὰ ὑπάρ-

χει σοβαρὸς λόγος (Ἐξ. 20,7). Γι' αὐτὸ ὅταν ἐπικαλούμαστε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, πρέπει νὰ ἔχουμε ἐπίγνωση ὅχι μόνο τῆς παρουσίας τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθινῆς σοφίας Του.

Τώρα, ὅταν ἀκοῦμε νὰ κατηγοροῦν τὸν Θεὸ γιὰ ὅλους τοὺς πολέμους, τὶς ἀδικίες καὶ ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, μὲ ἐρωτήσεις τοῦ τύπου «πῶς τὸ ἐπέτρεψε αὐτὸ ὁ Θεός», καὶ πάλι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο συμβαίνει: ἀντὶ νὰ σταυρώσει ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του, μαζί μὲ ὅλες τὶς ἁμαρτίες του, ξανασταυρώνει τὸν Χριστό.

Καὶ ὅμως, χάρις στὸν πολυεύσπλαχνο Κύριο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ αἶσθημα ἐνοχῆς ποὺ τοῦ δημιουργοῦν οἱ ἁμαρτίες του. Ἐδῶ ἔγκειται ἡ τραγωδία τῆς ἐποχῆς μας: ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ ἀνθρωπότητα καταλογίζει εὐθύνες στὸν Θεὸ γιὰ τὰ κακὰ ποὺ μαστίζουν τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ χριστιανὸς ξεκινᾷ νὰ γνωρίσει τὸν Θεό, θέλοντας νὰ βγάλει ὁ ἴδιος ἀπόφαση γιὰ τὸ ἂν τελικὰ τὸ φταίξιμο ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον ἢ στὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων.

Ηλίψη, απογοήτευση, απουσία ἐλπίδας. Αὐτὰ εἶναι τὰ κυρίαρχα συναισθήματα σήμερα, στίς καρδιές τῶν περισσότερων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Τί φταίει; Γιατί οἱ καρδιές βαραίνουν ὅλο καὶ περισσότερο;

Οἱ αἰτίες εἶναι πολλές. Πόλεμοι, σύννεφα πολέμου σὲ πολλές γωνιές τῆς γῆς, τρομοκρατία, ταραχές, ἀρρώστειες, οἰκονομικὴ στενότητα, κατὰπτωση ἀξιῶν, ἀβεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον. Αὐτὰ εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν τὴν κοινωνία καὶ τὸ περιβάλλον ὅπου ὅλοι μας ζοῦμε.

Φῶς κι ἐλπίδα πουθενά! Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθήκες, ποὺ συνεχῶς χειροτερεύουν, ποιὸς καὶ μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖ νὰ ἀλλάξει κάτι καὶ νὰ δώσει ἐλπίδα;

Μὰ τί σημαίνει ἐλπίδα; Εἶναι «ἡ προσδοκία ἐνὸς εὐχάριστου γεγονότος, ἡ προσδοκία γιὰ βελτίωση τῆς ζωῆς μας». Ἡ αἰσιοδοξία καὶ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντήρησης κρατοῦν τὸν ἄνθρωπο ὀρθοῦ στίς δύσκολες στιγμές καὶ τὸν ὀπλίζουν μὲ κουράγιο, ἀντοχή, θάρρος γιὰ τὸ μέλλον. Αὐτὲς εἶναι οἱ δύο κύριες αἰτίες ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἐλπίδα.

Ὁ Χριστιανισμὸς θεωρεῖ τὴν ἐλπίδα, μαζὶ μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη, ὡς τὶς σημαντικότερες ἀρετές. Δὲν νοεῖται ἀληθινὸς Χριστιανὸς χωρὶς ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι «ἄγκυρα τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆς καὶ βεβαία» (Ἑβρ., στ' 19). Κάθε σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου ἐπαγγέλλεται ἐλπίδα. «Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη,

τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη» (Α' Κορ., ιγ' 13).

Ἡ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μας καὶ ἡ πεποίθησή μας σὲ ἀνθρώπους τὶς περισσότερες φορές μᾶς ἀπογοητεύουν. Γι' αὐτό, «μὴ πεποιθᾶτε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψαλμ. ΡΜΣΤ' 3).

«Ἡ ἐλπίδα μας στὸν Κύριο ἔχει μεγάλη δύναμη. Εἶναι φρούριο ἀπόρρητο, τείχος ἀκαταμάχητο, λιμάνι γαλήνιο, πύργος ἀκαταγώνιστος, ὅπλο ἀνίκητο, δύναμη ἀκαταμάχητη, ἡ ὁποία ἀκόμη καὶ στὰ ἀδιέξοδα βρίσκει διέξοδο...» (Ἰωάννης Χρυσόστομος).

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, ὅταν ἐλπίζεις, νιώθεις ζωντανός, περιμένεις νὰ ικανοποιηθοῦν καὶ οἱ ἀπλές, καθημερινές σου ἐπιθυμίες, γιὰ νὰ χρωματίσουν

ἀνάλαφρα τὴ ζωή σου. Ἡ ἐλπίδα εἶναι ζωή. Ἐχεις ἐλπίδα; Ἐχεις ζωή! Θέλετε νὰ σκοτώσετε τὴ ζωή σας; Σκοτώστε τὴν ἐλπίδα.

Παντοῦ ἡ ἐλπίδα κάνει νὰ ἀνθίσει ἡ ζωή καὶ ἡ κοινωνία. Ἀρκεῖ νὰ προσπαθοῦμε, νὰ πιστέψουμε στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, στὸν ἑαυτό μας, στὰ ὄνειρά μας, στὴν ὁμορφιὰ τοῦ κόσμου, στὴν ἀγάπη, στὴν ἐλευθερία καὶ στὴ δικαιοσύνη. Στὴν πιὸ σκληρὴ κρίση, ὑπάρχει ἐλπίδα.

Στὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι, ὑπάρχει φῶς. Στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία, ὑπάρχει ἀνοιχτὸς ὁρίζοντας. Τελικά, ὅσο ζῶ, ἐλπίζω, “dum spiro spero”, ὅπως μαθαίναμε στὸ σχολεῖο στὰ Λατινικά.

Μπέλλα Παρασκευοπούλου

ΑΠΟΨΕΙΣ-ΣΧΟΛΙΑ

στην

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Τὸ ἀλκοὸλ «σκοτώνει» τὴ νεολαία μας

Η κοινωνία δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἡ κοινωνία τοῦ μέτρου καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ κοσμικὸς τρόπος ζωῆς, μακριὰ ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ πρότυπα θεοποιεῖ τὸν ρόλο τοῦ σώματος καὶ τῆς «ἐλευθερίας» τοῦ ἀτόμου. Παραβλέπει τὴν ἔννοια τοῦ προσώπου καὶ διακατέχεται ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς ἀτομικῆς ἐγωπάθειας καὶ προβολῆς· ὅ,τι ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Ὁρθόδοξη ζωή.

Τὰ μέσα ἐνημέρωσης καὶ ἡ γενικότερη ἀντίληψη προβάλλει τὴν ἄποψη ὅτι τὰ παιδιά ἔχουν (μόνο) δικαιώματα καὶ ὄχι ὑποχρεώσεις. Ζοῦνε σὲ κοινωνία ποὺ προβάλλει τὸ χρῆμα, τὴν ἐφήμερη ὁμορφιὰ καὶ τὴν ἄνετη ζωὴ χωρὶς κόπο.

Οἱ νέοι μας, τὰ ἀνήλικα παιδιά μας, δημιουργοῦν ἐλπίδες,

πλάθουν ὄνειρα καὶ μηχανεύονται μέσα νὰ ζήσουν τὴν ζωὴ τους πρόωρα. Συνηθισμένο, δυστυχῶς, τὸ φαινόμενο νὰ πληροφοροῦμαστε γιὰ ἀνήλικα παιδιά μεθυσμένα νὰ καταλήγουν τὶς μεταμεσονύκτιες ὥρες στὰ νοσοκομεῖα ἀπὸ ἄλλα παιδιά, ἐπίσης μεθυσμένα. Δυστυχῶς, κάποια ἀπὸ αὐτὰ ὁδηγοῦνται καὶ στὸν θάνατο. Πρὶν γνωρίσουν τὴν ζωὴ, ἐγκαταλείπουν τὸν μάταιο τοῦτο κόσμος. Ὁ λόγος, ὅτι δὲν τοὺς προσφέραμε ἀγάπη πραγματικὴ καὶ ἄδολη, οἰκογένεια ἀγαπημένη καὶ σφυρηλατημένη ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη, ἀλλὰ οἰκογένεια ἀπλὰ συνοικούντων ἀτόμων.

Τὰ ἀνήλικα παρὰσύρονται στὸ ἀλκοὸλ καὶ στὴν παραβατικότητα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ περιορέουσα ἀντίληψη. Ἀλκοὸλ θὰ βροῦνε σχετικὰ εὐκόλα, παρὰ

γενικότερα. Δεν αναφερόμαστε στην έξη του αλκοολισμού και στην εξάρτηση από αυτό.

Όπως σημειώνει ή Άνδρονίκη Νάσκα, καθηγήτρια Υγιεινής

τήν απαγόρευση πώλησης σε ανήλικους. Θα βρεθεί ό καλός πωλητής, οί πλαστές ταυτότητες και ό καλοπροαίρετος ενήλικας νά τά αγοράσει. Άδιαφορούν για τις τραγικές συνέπειες τής χρήσης του αλκοόλ.

Η κατανάλωση αλκοόλ πριν την ήλικία των 18 έτων συνδέεται με μία σειρά από προβλήματα στην υγεία και την κοινωνική ζωή των ανήλικων ατόμων. Γι' αυτό τó λόγο ή ιατρική κοινότητα συστήνει την πλήρη άποχή από τó αλκοόλ για την σωματική και ψυχική υγεία των παιδιών και των εφήβων. Ό τρυφερός σε ανάπτυξη νεανικός όργανισμός δέν μπορεί νά τó άντέξει με άποτέλεσμα νά προκαλοῦνται βλάβες στón έγκέφαλο και στó σῶμα

και Έπιδημιολογίας στó ΕΚΠΑ, «ή κατανάλωση αλκοόλ έπηρεάζει τόν τρόπο πού αναπτύσσεται ό έγκέφαλος, έπηρεάζει τις γνωσιακές λειτουργίες, τó πεδίο μνήμης του έγκεφάλου. Καθώς έχουμε έναν όργανισμό πού είναι σε ανάπτυξη, διαταράσσεται ή όρμονική ίσορροπία».

Τó πρόβλημα είναι τεράστιο. Όλοι νά τεθοῦμε σε συναγερμό: οίκογένεια, σχολείο, πολιτεία, οί άρμόδιοι φορείς, άν θέλουμε νέους υγιείς και μη έξαρτημένους. Νέοι υγιείς ψυχικά και σωματικά. Μέλλον λαμπρό.

Στήριγμα και καταφύγιο για όλα ή Όρθόδοξη πίστη και ό Χριστός.

Μυργιώτης Παναγιώτης

Από τίς δραστηριότητες μας

Μέ τον καθιερωμένο άγιασμό που τέλεσε ο π. Γεώργιος Γεωργαντάς, έφημέριος του Ι. Ν. Αγίας Αίκατερίνης, ξεκίνησαν όλες οι δράσεις της «Κυριακής» για τόν νέο έκκλησιαστικό έτος. Ό π. Γεώργιος μετέφερε τίς εύχές και τίς εύλογίες του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη μας, εύχόμενος και ό ίδιος πλούσια πνευματική καρποφορία στο έργο του συλλόγου. Τόνισε τήν ανάγκη πνευματικής καλλιέργειας στήν όποία άποσκοπεί και ή «Κυριακή» μέ τούς κύκλους μελέτης Αγίας Γραφής, τίς όμιλίες του Σαββάτου και μέ τίς ύπόλοιπες δραστηριότητές της.

Μαζί μέ τόν άγιασμό, μās έκανε και τήν πρώτη όμιλία για τή φετινή χρονιά μέ θέμα τήν παραβολή του Σπορέως, τόσο επίκαιρο για τήν έναρξη του κατηχητικού έργου.

Όποιος επιθυμεί μπορεί νά συμμετάσχει στίς συνάξεις του Συλλόγου οι όποιες πραγματοποιούνται στήν αίθουσα της «Κυριακής» κάθε Δευτέρα στίς 6.00 τόν άπόγευμα για γυναίκες, κάθε Τετάρτη στίς 7.00 τόν άπόγευμα για άνδρες και κάθε Σάββατο επίσης στίς 7.00 τόν άπόγευμα για άνδρες και γυναίκες, μέ

όμιλίες πνευματικής οίκοδομής από διακεκριμένους όμιλητές κληρικούς και λαϊκούς.

Κατά τή διάρκεια του έκκλησιαστικού έτους, μιά φορά τόν μήνα πραγματοποιείται τόν Άρχονταρίκι της «Κυριακής», μέ τήν συνάντηση μελών και φίλων της. Η συνάντηση γίνεται στήν αίθουσα κάποιου ναού μετά τόν πέρας της Θείας Λειτουργίας. Στίς συναντήσεις αυτές, μαζί μέ τόν πρωινό καφέ, μās δίνεται ή εύκαιρία για άδελφική έπικοινωνία και συζήτηση γύρω από πνευματικά θέματα.

Άπό τήν προσκυνηματική μας έκδρομή σέ Μοναστήρια του Νομού Καστοριάς

Τήν πρώτη Κυριακή του Όκτωβρίου ξεκινήσαμε νωρίς τόν πρωί από τήν πόλη μας μέ πρώτο προορισμό τόν όμορφο μοναστήρι της Παναγίας Μικροκάστρου, όπου μετά τήν Θ. Λειτουργία, μās μίλησε ή γερόντισσα Θεολογία και προσκυνήσαμε τή θαυματουργή εικόνα της Παναγίας.

Μετά τήν φιλοξενία από τίς άδελφές, άναχωρήσαμε για τόν

ἐπόμενο προορισμό μας τὸ μοναστήρι τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὸ Βογατσικὸ Καστοριᾶς. Μᾶς περιέμενε ἡ γερόντισσα Φιλοθέη, ἡ ὁποία μᾶς ταρακούνησε μὲ τὸν λόγο της ἀγγίζοντας ἕνα πολὺ εὐαίσθητο θέμα, τῶν σχέσεών μας μέσα στὴν οἰκογένεια.

Τὸ μεσημέρι μᾶς βρῆκε μπροστὰ στὴν λίμνη της Καστοριᾶς. Ἐκεῖ εἶχαμε τὸν ἐλεύθερο χρόνο, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμά μας, νὰ περιδιαβοῦμε τοὺς δρόμους καὶ τὰ μαγαζιά γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὸ μεσημεριανό μας παρέα μὲ τὰ πουλιὰ πὺν διαβιώνουν τόσο ἄφθονα σ' αὐτήν.

Τελευταῖος προορισμός μας ἦταν τὸ μοναστήρι τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου στὴν Κλεισούρα καὶ στὸν εὐλογημένο ἐκεῖνο τόπο ὅπου ἐγκαταβίωσε ἡ Ἁγία Σοφία ἡ Πόντια τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς της. Μᾶς ἐλκύει κάθε φορὰ πὺν βρισκόμαστε σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἡ χάρη τῆς Ἁγίας Σοφίας στὸ μοναστήρι της, ὅπου ἔζησε μὲ τόση σκληρὴ ἀσκήση μιὰ ζωὴ ἀπόλυτα ἀφιερωμένη στὸ Θεό.

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε καὶ πήραμε τὴν εὐχὴ τῆς γερόντισσας

Ἐφραιμίας, πήραμε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὅλοι συμφωνήσαμε ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξόρμησή μας ἦταν ἕνα προσκύνημα, μιὰ ἐκδρομὴ τῆς «Κυριακῆς» πὺν τὰ εἶχε ὅλα. Χαρὰ, συγκίνηση, ὁμορφες διαδρομὲς στὴ φύση. Εἶχε ὅμως καὶ κατάνυξη καὶ πίστη καὶ εὐλάβεια στὰ μοναστήρια πὺν προσκυνήσαμε.

Πῶς μπορῶ νὰ βοηθῶ σω καὶ ἐγὼ στίς δρασεῖς τῆς «Κυριακῆς»

Ὅλοι μας μποροῦμε νὰ συμβάλουμε στίς δραστηριότητες τῆς «Κυριακῆς», ἀνάλογα μὲ τίς δυνάμεις μας, τὸ χρόνο καὶ τὰ χαρίσματά μας.

Γιὰ νὰ βοηθήσουμε, νὰ προσφέρουμε ἀγάπη, νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνη δὲν χρειάζονται πάντα χρήματα. Μποροῦμε νὰ βοηθήσουμε μὲ ποικίλους τρόπους. Τὰ διακονήματα εἶναι πολλὰ καὶ ἀφοροῦν κυρίως στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο ἀλλὰ καὶ στὸ κοινωνικό. Πεῖτε μας πῶς θὰ θέλατε ἐσεῖς νὰ βοηθήσετε.

Σᾶς περιμένουμε...

